

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“, a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általalok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ czim alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófnak, 1895. márc. 6-án.

Előfizetési árak: Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr.,
negyedévre 1 frt 25 kr. — Egyes szám ára 5 kr.
Előfizetheti a kiadóhivatalban és minden megyei postahivatalnál.

Felolós szerkesztő:
Németh Ödön.

Megjelenik hetenkint 2-szer: szerdán este és szombaton este.
Szerkesztőség: Sz.-István-u. 3. sz. Kiadóhivatal: Sz.-István-tér 1. sz.
Hirdetések helyenként 50 kr. Bélyegilleték külön 30 kr.

Végítélet.

Kétségbeesett népnek panaszos jaja kiáltása tör az ég felé! Három napig tartott a végítéletes vihar, három napon át aratta a piszkos felhő jege a termést; három napon tartott az aggódo remegés. Ma már nem féltünk, nem remegünk többé. A haragok busan kondulnak meg egy-egy viharos felhő közeledtére még; az izgalom még kiül az arcunkra, de nincs már a mit féltünk, elveszett mindenünk!

Három nap alatt ötször vonult át határunkon olyan jégverés, aminőre a legöregebb emberek sem emlékeznek. A mit megkímélt az első jégverés szeszélye, le-aratta, pocskékká verte azt a többi.

Végítéletes idő volt.

Mikor a távolból először láttuk fel-tünni azt a gyanus, piszkos felleget, ösz-szekulcsolt kezekkel fordultunk a haragos ég felé, mely fellegében villámfénnyel örületes dörgéssel, — rettenetes büntetést hajtott felénk. — A határ egy részét el-verte, termésünket, szőlőnket sok helyen tönkretette már a hétfői vihar. Nem volt számunkra kegyelem, a jóságos, az igaz-ságos Isten, ezuttal büntető hatalmát érez-tette velünk. És most midőn a három vihar után végig nézünk határunkon, s meggyénk más husz határán, csak kétségbe-esett népiünket látjuk, amint kesereg romba-dólt reményein.

A múlt év rossz termése után lázas

izgalommal lestük a zsendülő természet első fejlődését. Aggódo szemekkel kísértük figyelemmel a vetések növekedését. Szépen indult minden. A vetéseket gyönyör volt nézni, a szőlők tökély görnyedeztek a firtők terhe alatt. Hittük, hogy dús aratásban lesz örömtünk fáradtságos munkánk után, reméltük, hogy ez évben kiheverjük a múlt év veszteségét s a gondos gazda még takarítást jövrőre is. Már készen állott a kasza, készülődöttünk az aratásra, három hét alatt, reméltük, elkészülhetünk vele. Emberi kéz munkájának három hétre lett volna szükség, hogy learasson, — és a haragvó lég learatott három nap alatt mindent.

Learatott mindent, — de oh! Uram, hogyan?

A sárguló kalászos mezők, letarolt pusztasággá lettek! A gyümölcsfák rongyokká szagatva, a szőlő leveleve, ösz-szete-tpve, úgy hogy egyik-másik helyen évszig nem terem a töke, vagy éppen kipusztult.

És a mikor rémülettel tekintünk a közel jövő felé, kétségbeesésünkben csak ahhoz az egyedüli hatalomhoz fordulhatunk, a kinek hatalma végtelen, a ki lesújtott minket, de a ki fel is emelhet — a hatalmas, a végtelen jóságos Istenhez!

Ó, a ki rendelte, hogy éljünk; a ki adta, hogy munkánk eredményekép sárguló vetések táblájában gyönyörködött szemünk; a ki adta, hogy a szőlő töke dús terméssel kecsgetett; ó, a ki ura a ragyogó, nap-fényes tavasznak, s a haragos fellegettel

viharos égboltnak; a ki reményt öntött a sziveinkbe, s a ki rövid három nap alatt elvette mindenünket, — egyedül az ő irtal-masságához folyamodunk, könyörögve szo-moruan kifosztott népiünknek kegyelmet.

Emberi hatalom gyöngye, hogy javitson siralmas helyzetünkön; emberi szeretet kicsiny, hogy magába foglalja, hogy meg-vigasztalja a mindenéből kifosztott koldus népet.

Siralom és gyászban az egész vidék-nek népe, jajj és kétségbeesésnek hangja mindenfelé.

Kiszámítani azt a rettenetes kárt, a mely az egész országot érte ma még nem lehet; a következményeket, a melyeket az a szomorú csapás maga után fog vonni még kevésbé lehet ma mérlegelni. Csak az a jó Isten, a ki mindennek tudója, az mondhatná meg, hogy mi lesz velünk. Sokkal nagyobb a veszteségünk, semhogy azt ma mérlegelni képesek lennénk. Csak sirni és imádkozni tudunk e pillanatban; hogy a koldusbotot mikép kerüljük el, azt majd ha az izgalom és szomorúság csilla-podott, csak akkor dönthetjük el.

Hogy milyen nagyszabású volt a me-gyénk felett átvonuló jégverés, arról alábbi tudósításunk számol be.

Hétfőn egész nap türheterlen hőség kinozta az egész város lakosságát, a mely-nek nyomán bizonyos izgalom keletkezett mindenki-ben, mint előre sejtése a borzal-mas következményeknek.

A mostoha.

— A „Fejérmegyei Napló“ tárczája. —

Irta: Kiss Rezső.

Ott a Szamos mentén a „vityillós“ liget-ben a falu végén áll a Patkás Ferencz háza. Olyan az, mint egy valóságos paradicsom. Előtte a szőke Szamos kanyarog csöndesen, körülötte pedig a nyír és a szomorú fűzfák állanak őrt. A háztájéka tiszta, csinos, a gon-dosan fehérre meszelt zindelyes fedeli ház ugy áll ott a liget közepén, olyan hivogató, barátságos a képe, mintha mondaná: ide jer-tek, itt van a boldogság.

Az bizony ott van az édes boldogság, piros öröm. Jó mód van a házban, szeretet, megelégedés a szivekben.

Két öreg cseléd lakik a házban; a gazd-uram Patkás Ferencz meg a felesége és egy nyíló, fiatal virág: a Boriska. — Ő a szülők dédelgetett madara. De van még ott egy másik léány is. A fajta szomorú, bugó gerle, akinek minden a szívére esik hamar. Teaszem azt elég egy szidás neki az anyjától, hogy egy hétre elmenjen a kedve a neveléstől, tréfától. . . . Agnesnek hívják, ő a fiatalabb. Szépségre is, dologra is van olyan, mint az a másik, de hát azért mégis csak az a másik a kedvesebb az öregeknek.

Boriskának vasárnap el lehet menni a kalákába is ahol aztán tánczol egész a csillag felütéig, ha meg kedve kerekedik hát téli

estéken fonó mulatságot is csinálhat otthon, a mikor aztán a legények, lányok java ott rugja a port a Patkás uram nagyházában. Pedig az nem kis sor ám, mert borába is kerül, meg álmatlanságába is a gazdának Hanem hát azért nincsen baj. . . . Már az Agnes az más, Annak más a regulája. Jókora lefeküdni, korán kelni. Ez az ő jussa. Már aratáskor eltaposta a 18 évet, de még sohasem volt a tánczolóban. Ha vendég jön a házhoz, neki a konyhába a helye — a dolognál. De még a vacsoránál sincs ilyenkor bent.

Miért van ez így? Hát mindennek meg van a maga oka-foka! Ennek is meg van! Sok keserű könnyeket hullatott Agnes már azért a megkülönböztetésért, kisgyerek korában sokszor állott fel étlen az asztaltól midőn az anyja minden csekélységért szidta, meg még a haját is megtépte. Úgy igyekezett jó lenni, nagyon jó. . . . hiába! az anyjának nem tudott nagyon jó lenni soha. Az apja az meg olyan se hideg se meleg volt hozzá. Nem tudta az okát s ugy sajogott a szíve.

Hanem mikor felcseperedett, megtudta a szomszédoktól, hogy ő mostoha léánya Tercsi néni-nek, meg hogy az apja már réges-régen kitörülte az ő édesanyjának, az első asszonyá-nak a képét a szívéből, mintha nem is lakott volna benne soha, még hogy irigy is rá a Bo-riska, mert mindenki szebbnek tartja őt mint a nénjét.

Ekkor aztán megértett Agnes mindent. Nem is sirt aztán semmi igaztalansáért sem.

Tudta, hogy hasztalan minden beszéd, minden sirás, mert hiszen a mostoha anyja lelkében egy szikra szeretet sem volt iránta. — De hát az apja? Hiszen annak a vére, annak a teste egy vele. Ezen is el-elgondolkodott, de hát azért nem panaszkodott annak sem. . . . Mikor meg már felnőtt léány volt, egészen magába zárta bánatát.

Dolgozott, szorgalmaskodott jó kedvvel, még néha, dalolgatott is. Igaz, hogy ezért is leszidta ugy hébe-hóba, hogy miért csap olyan lármát, de hát azért arra sem szólt semmit, csak ugy titokban este a szomorú-fűzfa alatt törült le egy-egy gyémánt cseppet a szeméből.

Ott szeretett ülni nyári estéken. Mig a ház népe kint tanyázott a padkán a ház előtt, ő a szomorúfűz-erdő közepében melázott s ha szerét tehetta tul ment a ligeten a temetőbe. Hej sokszor látták őt a ragyogó csillagok ott egy kis rozszant fakereszt előtt térdelni, imá-dkozni. — Ott pihente az örök álmat az anyja. Ott sirta el bánatát, ott lelte meg vigasztalását is Agnes. Ott ismerkedett meg Bonczos Gerővel.

Szép holdvilágos, csillagos volt az est Agnes ott térdelt az anyja sirhantja mellett. A méla csöndben csak a szomorú fűz leveleinek zizegése és a léány fel-fel törő zokogása volt néha hallható. — Aztán megint csöndes lett minden.

Egyszer csak egy legény a kis utról ott termett Agnes mellett, rátette a kezét a vállára s azt kérdezte:

— Miért sirsz Agnes!?

Délután 4 óra tájban Moha felől óriási szélzúgás, villámcsikázás és borzasztó dörgés közben, fehéres széllel sávozott izzapos felhőgomolyag hömpölygött a város fölé. A templomokban megkondultak a harangoknak a rettenetes vihart kéréltő bánatos hangjai. Az emberek tágranyílt ijedt szemekkel bámultak a haragos fellegekre, sokan sirtak és imádkoztak.

Am a vihar, mint valami végzetes átok rohamosan közeledett a város felé. A piszkos színű felhő, mint valami rettenetes fekély úgy terjedt szét a nyugati láthatár fölött. Es kevés vártatva borzasztó villámlás és dörgés között sivitva csapott át a jégzápor a város fölött. Az ablakok sármasan csattogtak a jégcsapások alatt és alig tíz perc alatt a határ egy része tönkre volt téve, — le volt aratva, le volt szüretelve.

Nagy volt már akkor a pusztítás. A szorongó félelemmel telt lakosság rémülten sietett ki megnézni a vetéseket s a szőlőt. Sokan már akkor siratták a pótohatatlan nagy veszteséget. De az igazi veszedelem csak aztán következett.

Kedden délután 5 óra tájban újból egy jege felhő zugott át a város határa fölött. Gyengébb volt, mint az előző vihar, de este 9 óra tájban még az első jégverésnél is hatalmasabb tiporta a vetéseket. Éjjel tájban a negyedik jégverés tiporta, zuzta a határt.

Az embereket egészen kimerítette az aggodás és a remegés. Pedig még csak szerdán reggel 9 óra tájban kaptuk nyakunk közé az igazi veszedelmet.

Valósággal tyuktojás nagyságu daraboknak szakadt a jégcsap. Tört, zuzott mindent. A városban ablakokat tört, künn a mezőn fákat szakgatott s a sárba verte a gazda minden reményét.

Ez a jégverés aztán learratta azt is, a

mit romboló utjokban az előző viharok megkíméltek.

As egész határ teljesen tönkre van verve!
Sem nem aratunk, sem nem szüretelünk az idén.

De nem csak Székesfejérvár, egész Fejérmegyének egy részét tönkre verte a jég. A kár nagyságát ma megállapítani még nem lehet.

A környékből eddig a következő helyekről jeleztek nagyobb jégverést: Várpalota, Inota, Csoór, Iszka-Szt.-György, Moha, Keresztes, Zámoly, Csala, Pátka, Lovasberény, Pázmánd, Nyék, Velenceze, Tárnok stb. — A jég pusztítása mindenütt oly nagy volt, hogy nemcsak, a szőlőt, gabonát, de a gyümölcsöt és a konyhakerti növényeket is mind elverte.

Legközelebbi lapunkban egész részletesen számolunk be a vihar pusztításáról.

Városi közgyűlés.

Ma, június 30-án d. e. 9 órakor tartotta Székesfejérvár sz. kir. város törvényhatósági bizottsága rendes havi közgyűlést br. Fiáth I. al főispán elnökle alatt.

Elnökölő főispán a napirend előtt megemlékezik az elmúlt napokon történt nagy természeti csapásról, mely úgy városunk közönységét mint az egész országot sújtotta. Szomorúság és őszinte részvét tölti el szívét e percben, midőn a szegény népre gondol. Ez olyan baj mely a törvényhatóság intézkedését mulasztalanul megkívánja. Kéri a bizottságot, hogy a maga hatáskörében tegyen meg minden kitelhetőt a nyomor enyhítésére.

Polgármester: Pár hét szükséges ahhoz, míg megismerhetjük a pusztulás nagyságát, most még nem lehet megállapítani. De a nyomor enyhítéséről, a segítség módzatairól már most kell gondoskodnunk. Tehetjük pedig ezt a sürgösen foganatosítandó adóleírással, bérösszegek

elengedésével és egyéb rendelkezésünkre álló eszközökkel. Egy bizottság kiküldetését javasolja, mely hivatalosan lesz ezen kérdéssel foglalkozni s tevékenységük eredményéről rendszerint jelentést tenni. Azonkívül minden költséges építkezést, mely fölösleges terhekkel járna, mellőzni kell s a szegény embereknek mindenképpen módot kell adni arra, hogy ismét lábra állhasson. A szerződések megváltoztatásáról és vetőmagvak kiosztásáról rögtön gondoskodni kell.

A közgyűlés erre Havranek József polgármester elnökle alatt az említett czélból bizottságot küld ki, mely pár napon belül már jelentést fog tenni.

Rádai a polgármester előterjesztésére megjegyzi, hogy ő is hasonló véleményben van, de keveseli a szóba hozott intézkedéseket, sőt azt óhajlja, hogy mentől több munkáról gondoskodjanak a szegény nép részére, mert például az építkezéseknél sok ember talál keserűt.

A főispán rövid válasza után Havranek József polgármester megemlíti, hogy a jövő közgyűlésnek júliusban való megtartását a sasuteza aszfalt burkolási munkálatain kívül egyéb tárgy nem teszi szükségessé. Mivel azonban ez elmarad, kéri a bizottságot, hogy a következő közgyűlés augusztus 29-ére tűzessék ki.

Sáura véleménye szerint a körülmények úgy alakulhatnak, hogy okvetlenül kell majd közgyűlést tartani, mire a főispán kijelenti, hogy ő bármikor kész rendkívüli közgyűlést összehívni, ha az szükségesnek mutatkozik.

Következett Sáura interpellációja a polgármesterhez, a Felmayer-gyár vízjogának mi benállása tárgyában, melyről lapunk jövő számában részletesen megemlékezünk.

Richter b. tag szintén meginterpellálja a tanácsot, illetve a főkapitányt, hogy: 1. Van-e tudomása a tanácsnak a cigányok garázdálkodásáról és miképpen akar segíteni ezen a dolgon? 2. Tettek-e lépéseket a vándorlók erőszakos koldulásának megszüntetése végett? 3. Tudja-e a főkapitány, hogy a külvárosokban éjjeli őrszolgálatot egyáltalán nem teljesítenek?

A leány hátra nézett, rávetette bánatos, kék szemét a legényre s azt mondta:
— Imádkozom Gerő, nem sirok!
— Dehogyan nem hűgám! No csak ne resteld.

— Talán bántott megint a mostohád?
— A mostohám?
— Az az, hiszen tudom hogy nem bánik veled emberségesen s azt is tudom, hogy a te tüdő lelked szóvalan — tudom, hogy senkinek se panaszkodt el a sorsodat, mégis látod tudom én, hogy nem vagy boldog. . . Ugy fáj nekem a te boldogtalanságod. De ne félj nem tart az sokáig.

Eközben megölelte a leányt. Az egy szót sem tudott szólni az elfogódástól, de abba a minutába, mikor a leány átölelte a derekát, megszorította a kezét, nagyon, de nagyon boldog lett. Egy kis ideig szóvalan állottak így, aztán a leány kibontakozott az ölelésből s azt kérdezte:

— Hát sajnál engem kelmed Gerő?

— Sajnálak is. . . Szeretlek is régén! Ennél a szónál megint át akarta ölelni Gerő Agnest, de az elszaladt haza.

Ettől az estétől kezdődött az Agnes élete. — Hiszen addig vele senki sem törődött, senki sem sajnálta, senki sem szeretete. — Lelkébe véste Gerő szavait s feldobogott a szive s attól az estétől kezdve egyre csak Geróval szeretett volna lenni, annak a szavait hallani.

II.

Nagy esett történt Csapó Dani lakodalman. Nem hogy a menyasszonyt valaki megszoktette volna! Nem az! Az se hogy tán Tarka Zeuzsi a Dani régi szeretője valami csufot

csinált volna a vőlegényen azért a sok hitegetésért, meg azért a szegényért, amit rá borított, hanem hát az esett meg, hogy azon a lakodalmon két régi haragos, már hogy Patkás Ferencz meg Bonczos Gábor kibékültek. Es ez nagy szó. Mind a kető nagy gazda és makacs, büszke ember. Már 10 év óta nem váltottak egy szót se, pedig tözsomszédságban laktak mindig és az Isten házában is egymás mellett van az ülhelyük, mióta csak maguk gazdájuk ő kelmek.

A nagy harag onnan került, hogy mikor a Bajujak jött árendást meg az egész pereputtyát kirabolták, legyilkolták, aztán törvényre került a sor, hát a Bonczos Gábor szóbeszédjére gyanuba került a rablásba, meggyilkolásba Patkás uram is, mert hát Bonczos a törvény előtt a szent feszületre letette a hitet arra, hogy azon a rémes éjszakán — vásárról hazajövet látta, mikor Patkás Ferencz felgyürt véres ingujjal, baltával kezében szaladt ki a Bajujak jött udvaráról. E miatt aztán fogságot szenvedett egy jó ideig Patkás, ahonnan csak azért bocsátottak haza vagy egy év múlva, mert azt mondták ki a törvényttevő urak, hogy egy tanu nem tanu.

Szabad lett hát a rab, de a becsületén mégis foltot ejtett az egész világ előtt az az egy tanu is.

Ettől kezdve halálos ellensége lett a két gazda egymásnak.

Hát nem nagy eset, ha két ilyen haragos megbékül?! De biz az a! A csodával határos.

Mindakettőn hivatalosak voltak a Csapó Dani lakodalma. Egyik sem akart elmenni, mert tartott tőle, hogy ott lesz a másik. De hát Gerő jól kicsinálta a dolgot. — Elmondta az apjának, hogy szereti Agnest, de az apja

haragja még csak annak is utjába áll, hogy a házukba bemehe: sen.

Bonczos uram tudni sem akart a dologról már hogy a szerelemről. . . Leszidta a fiút. Így tartott ez napokig. — Mikor meg Gerő kirukkolt vele, hogy Agnes nélkül nem tud élni, hogyha ég-föld összeszakadt is az lesz asszonya, — az apja olyan dühbe jött, hogyha az anyja közebe nem lép, löti a vasvillával. — Pedig nagyon szerette a fiát.

De hát az a fiu nagyot kívánt tőle. Nagyot. Azt, hogy ő kérje meg nyilvánosan, ott a lakodalmon a Patkás Ferenczet — a béke kedvéért. — Ha örökös háboruba kell élni is, azt még sem teszi! — Hát hogy kérje meg? Azt mondja, hogy rossz lelkiismerettel vallott a törvény előtt? . . . Hiszen akkor ő volna a becsutelen gazember! . . .

Hej nagy bánat, nagy szomorúság ült a Bonczos uram házára.

Az öreg dul-ful. . . se étel, se ital nem kell neki, sem nyugta, sem öröme.

A fiu meg már vagy egy hétig otthon sem volt. Egyik ivóból ki, a másikba bemege. De egy nap meg még azt hozták hírül, hogy elbujdokolt a faluból.

Nagy hire lett — csak az okát nem tudta senki sem.

Csakugyan neki indult a világnak az a bolond fiu, de már kifélt is indult belőle, mert a csengődi erdő alján egy puskagolyót bocsátott magába. Ott találta meg az apja. Az orvos ur meggyógyította a testét, de a lelke az beteg maradt. Meg is mondta az apjának, hogyha nem teszi meg a kérését, nemsokára temetés lesz a háznál.

Igy jött aztán ki a sora annak, hogy a

Reá főkapitány: A cigánykérdés rendkívüli intézkedést igényel. Lasíts b. t. igen szép indítványt tett erre vonatkozólag, de azt ez idő szerint még nem lehet megvalósítani. A tavasszal dolgoztatott velük, télen által pedig valamint vásárok alkalmával rendszeresen őriztette őket, a mit a miniszter annak idején kifogásolt is. Erélyes intézkedéssel sem sokra mennek, mert az csak fölszállás teher lenne a városra, hogy állandóan a börtönben éllemeztesse. A mi a második kérdést illeti, a felől alaposan intézkedni mindaddig nem lehet, míg a szegényügyi szabályrendelet kidolgozva nem lesz és életbe nem lép. Az őrszolgálatra vonatkozólag pedig megjegyzi, hogy az őrszolgálat rendszeresen kiküldetik, de ezen célra éjjel után csak 11 emberrel rendelkezhetnek, mert több nem jut. Végül megígéri, hogy a koldusok kiutasításáról gondoskodni fog.

Richter némi gondolkodás után csak részben fogadja el a választ.

A polgármester kijelenti, hogy ha gyökeresen akarunk segíteni, akkor tessék fölemelni a rendőrség létszámát. A cigányok idevalók, azokat bárhova száműzzük is, mint csak visszajönnek. Irjunk föl a kormányhoz, hogy nyújtson módot a segítségére.

Rádai: Ez indítványkép hangzik, azért tárgyalatni óhajta.

Tóth Arthur: Itt arról van szó, a közgyűlés elfogadja-e a Richternek adott választ.

A polgármester felszólítja a bizottságot, hogy a ki a választ elfogadja, az álljon föl. Mivel azonban igen kevesen emelkedtek föl, a kérdés a jövő közgyűlésen tárgyalatni fog.

Következett a napirend.

A középiskolai alapítványról szóló alapító levelet a miniszter pótlás végett visszaküldte.

Tisztáztatott a milleniumi iskolai alapítványok miként való kezelésének többször megbeszélte kérdése, még pedig olyanformán, hogy tudomásul vették, miszerint a 16.000 frtból 5 ezeret a diszbandériumra költöttek, egy ezer pedig a házipénztárba visszautaltatott s

s az így fennmaradt 10.000 frt képezi a két alapítványt, mely szabályszerűen lett elkönyvelve.

Az izz. hitközség által kért terület a temető czéljaira átengedtetett.

A tűzrendészeti szabályrendeletet a miniszter jóváhagyta, mely szerint a gyulékony anyagok az épületektől legkevesebb 20 méter távolságban helyezendők el.

A vízvezetékre vonatkozólag a polgármester megjegyzi, hogy a bizottság most nincs olyan gyakorlatban, hogy ezzel a fontos kérdéssel behatárolt foglalkozzék, tehát kéri azt szeptemberre halasztani. A bizottság hozzájárul.

A honvéd-hadapród iskolai alapítvány tárgyában a főjegyző kijelenti, hogy a pályázati hirdetmény már meg van szüvegeve. Bizzák meg a tanácsot azzal, hogy a kijelölést fogadatosítsa és fölterjessze a miniszterhez.

Kalocsay: A kijelölést csak a közgyűlés teljesítheti.

Többek hozzászólása után a főispán kimondja a határozatot, hogy az e tárgyban összehívandó rendkívüli közgyűlés augusztus 10. és 20-ika közt fog megtartatni, a hol majd az alapítványi helyekre vonatkozólag határozni fognak.

A sósói és a szedreskerti temetők kibővítésére vonatkozólag határozatott, hogy mivel a sósói temetőhöz a város tulajdonát képező terület lesz hozzáveendő, azt a lehető leghamarabb fogadatosítani fogják. A szedreskerti temetőt csak a szomszédos földekből lehetne kibővíteni, a mi bővebb megfontolást igényel, tehát e felől később fognak előterjesztést tenni.

A színház tetőzete sürgős javítást igényel, mely czélra 1848 frt 48 (!) kr. már előirányoztatott. Az általános tatarozás bizonytalan időre elhalasztatik.

Az utcakövezet javítására előirányozott 500 frtnak egy része a szarka-utca előtt levő tér tatarozására fordított. Egyéb tervbe vett munkálatok elmaradnak, a már megkezdettek kivételével.

Az építészeti szabályrendelet 35. §-a to-

vábbi öt esztendeig jelen szüvegezésében megmarad.

Az asztalos munkák **Nyári Gábornak** adatak.

Steer György számvívősegi napidíjas fizetésemelési kérvénye, tekintettel a jégverésre, elutasított.

A közgyűlés egyhangulag csatlakozik **Szentes városának** a **Kossuth-gyalázó Zelenyákot** és **Zimándyt** elítélő határozatához és a maga részéről is legnagyobb megbotránkozásának és megvetésének ad kifejezést. (Most már ne bántásak szegény Kalocsayt, mert most a bizottsággal egyetemben ő is elítélte a Kossuth emlékezte ellen vétkezett embereket.)

Ezután a főjegyző fölolvasta **Gremsperger István** apátkanonok bncsulevelét, mely jegyzőkönyvben fog megörökítettetni.

Madaras Lipót és **Kovács István**nak a városi bizottsági tagságról való lemondását a közgyűlés mély sajnálkozásának és érdemeik elismerésének kifejezése mellett tudomásul vette.

A **János-futási** tanyagazdaság bérbeadása tárgyában július 15-ére újabb árverés tűzetett ki.

A **fűvenyi** tanyagazdaság pedig **Havranek János**nak évi 3400 frtért bérbeadatott.

Ülés vége fél 12 órakor.

Évzáró ünnepély.

A paulai szt. Vinczéről nevezett szatmári irgalmas nővérek vezetése alatt álló székesfejérvári Ferencz-József nőnevelő intézet polgári leányiskolájának folyó hó 27-én délelőtt volt évzáró ünnepélye és a belnövendékek zongora vizsgálat.

A záró-ünnepély reggel 9 órakor vette kezdetét az intézet dísztermében, melyet egészen betöltött ez alkalommal az érdeklődő közönség, — természetesen tulnyomó részben előkelő hölgyközönség. Jelen volt az ünnepélyen **Szabovics Jenő** kanonok, intézeti igazgató és **Scheirich Antal** szeminárium vicerektor is.

Azt sem tudta mit beszél. Gergő megfogta az Ágnes remegő kezét s azt kérdezte tőle:

— Szeretsz, akarsz az én feleségem lenni Ágneskám!

— Igen, sugta a leány.

* * *

A gazdag, derék **Bonczos Gergőt** nagyon szerette volna **Patkásné** a **Borinak**, a guta majd megütötte hát, hogy **Gergő** keresztül huzta a számítását.

Szidta is **Agnes**. Még meg is verte, hogy hogyan merete arra a legényre a szemét rávetni.

— De nem is Isten rendelése ez! Nem. Hiszen az én leánynom mellett csak vetette volna az a legény arra a szurtos leányra a szemét, arra a haszontalanra, há meg nem babonázta volna! Megbabonázta. Ugy kell lenni. Az anyja vére van benne! Az is csunya, meg szegény létére, mint mondják babonával csábitotta el az első legényt; a **Patkás Ferencz** fejét... De megmutatom, hogy én is tudok babonázni, elbabonázom **Gergőt** a **Borinak**.

Igy gondolkodott **Patkásné**. Másnap aztán **Kontyosné**nek, aki híres bűbájozó, elmondta a szándékát. — Megbeszéltek a dolgot.

— Ha a **Borishoz** babonázza **Gergőt**, egy féloldalt szalonna, meg három tizes bankó, meg egy öltő ruha, egy pár tyuk lesz a jutalma. — Ha meg tudja tenni, tegye meg lelke!

— Meg tudom-e? Meg bizony lelke! A feje se fájjon most már. Nem vetek neki egy hetet úgy fog az a legény bomlani **Boris** után, mintha csak királykisasszony volna. Adok neki olyan italt.

Az alkü megtörtént. — Az italt másnap

elkészítette **Kontyosné**. Gyógyító fűvekből, meg más bűbajos mesterségekből állott ez. — **Mikor** **Patkásné** kezébe vette abba a kis fekete üvegbe, örült a nagy boldogságtól, aztán bezárta a láda fiába, mint valami drága kincset. — **Borba** kellett beadni **Gergő**nek még pedig 3 este egymás után. Ugyis történt. — Elhitták a legényt. Elment. Ivott a borból mind a három este... Hanem a harmadik este, mikor hazament lát fogta el, meg erős reszketés.

Soha sem esett pedig még rajta, hogy beteg lett volna. — **Orvost** is kellett hívni, annyira oda lett a legény. Egyre tüzeben égett az arca, a belső része meg rángatózott. Négy éjszaka virrasztottak mellette szülei meg a kedvese... de hiába volt minden, a legény meg volt mérgezve s az megölte...

Hatodnapra eltemették... A nagy bánat úgy összetörtte **Agnes**et, hogy féltették, hogy az esztét is elveszti... de azért ő is ott volt a temetésen... ott volt a temetőben az édes anyja sírjától alig pár lépésnyire egy másik frissen ásott sírnál, mikor odaért, a nagy bánat úgy rá nehezedett a lelkére, észére, hogy lerogyott s zokogása közben azt tördelte: meg... mér... gáza... gáza...

A mostohája meghallotta ezt a szót. Odament hát a leányhoz s azt simogatta, dédelgette, de **Agnes** eltaszította magától s velőrázóan kiáltotta:

— **Gyilkos!** megmérgezte a vőlegényemet. Aztán megint leesett a földre s nem is kelt fel többé. Harmadnapra ő is ott pihent kint a temetőben **Bonczos Gergő** mellett.

két haragos kibékült, ott a falu színe előtt megkövette **Bonczos Gábor** a haragosát **Patkás Ferencz**et.

III.

Patkásné nem tudta, hogy mibe sántikál **Gergő**, ő kelme hát nagyon örült annak, hogy **Gergő** vasárnap délutánonként be-beült hozzájuk tanyázni, mert hát **Boriskának** szánta... Egybe oda is komandirozta mellé **Boriskát**. A legény szívesen beszélt a leánnyal, a ki igyekezett is kedvébe járni. De **Agnes**el szívesebben beszélt volna, — de hát ha **Gergő** oda ment, **Agnes**nek valami dolgot adott az anyja, hogy ne lehessen bent. — Az a szegény mostoha szóltalanul ment a munkához, teszem azt a tollfószást, vagy tengeri morzsolást végezni, — pedig a lelke úgy sajogott, úgy fájt, hogy nem lehet bent a kedvese mellett, hogy más hallgatja kedves hangját.

De nagy erő, nagy bizalom volt a lelkében. Egyre fülebe csengett a **Gergő** szava: „Sajnálak is, szeretlek is régen!” És ez boldoggá tette.

Hetek teltek el úgy, hogy **Gergő** alig tudott egy pár szót váltani kedvesével. Végét akart ennek szakítani — és a **Patkásné** rettenetes bámulására egy vasárnap megkérte az **Agnes** kezét.

Patkásné csak ötölt-hatolt és **Agnes**re haragos pillantásokat vetett.

— Ejnye kedves néném asszony, hát tán nem tart érdemesnek a rokonságra? — kérdezte **Gergő**.

— Dehogy az Istenért... nem, hanem fiatal még a leány... reá ér még... aztán...

A műsort *Námesy Mariska* két tanítványa *Grundböck Gizella* és *Zaics Irén* kezdték meg zongorán, nagyon szépen előadott négykezes nyitányon. *Tárkányi Béla*, „A szentháromság titka” című örökbecsű költeményét *Wenczel Vilma* szavalta el, értelmes előadással. *Mattess Anna* egy francia költeményt szavalt, bemutatva, milyen folyékonyan bánik a francia nyelvvel.

Ezután a műsor legmeghatóbb része következett. *Vida Dezső* intézeti énektanár vezetése alatt az énekkar adta elő *Illorszky* meghatóan szép „Ave Mária”-ját. A szívhez szóló dallam, a fiatal lányok szépen csengő hangjával, mint valami angyali fohász, úgy hatott a nagy közönségre, mely tapsal halláta meg a szépen előadott éneket.

Ismét két szavaltat következett. *Tallian Gabriella* *Barna Sándor* „Az árva gyermek” című költeményét, *Katicz Etelka* pedig „A testvéri szeretet” című költeményét szavaltta el meghatóan. Ujra a zongora hangjai csendültek fel a teremben. *Námesy Mariska* három tanítványa *Grundböck Gizella*, *Zaics Irén* és *Kerbolt Anna* mutatják be tudásukat, a mely mesterök kiváló buzgalmat izséri. *Baranyai Izabella* német szavaltat is megelégedéssel hallgatta a közönség, bizonyoságot szereve arról, hogy az intézetben a nyelvek tanítását is kiváló figyelemmel vezetik. *Raff Rózsadal*-ában gyönyörködött ezután a közönség, melyet az énekkar *Vida* tanár vezetése alatt a legnagyobb precizitással adott elő. *Brunner Gabriella* és *Radnich Ida* szép szavaltat következett s különösen az utóbbi „Az órangyal” című költemény előadásával nagy hatást ért el. *Füster Margit*, *Hermann Ede* zenetanítványa, a kiről már egyik zenevizsga alkalmával megemlékeztünk, igazán szép hegedű játéka emelte a műsor változatosságát s a szorgalmas tanítványt a közönség lelkes tapsal jutalmazta meg.

Bölöni Margit igen szépen és érzelmesen szavaltta el *Scheirich Antal* „A bizalom hatalma” című szép költeményét. (Nem is tudtuk, hogy a vicerector ur poézissal is foglalkozik.)

Az énekkar *Erkel F.* „Honf imájá”-t adta elő, újabb bizonyítékát adva annak, hogy a kis énekes csapat nem csak ügyesen van vezetve, de igen szorgalmas, buzgó tagokból is áll. *Zambelli Malvin* és *Horváth Elvira* egy francia költeményt szavaltak igen csinosan kettesben, *Gánti Vilma* pedig egy hazafias költemény értelmes előadásával aratott tapot. Nagyon megható volt *Leéb* Erzsike két tanítványának *Berzsenyi Marikának* és *Volarich Idának* zene előadása. „Lohengrin” egy megható részletét játszották előbbi zongorán, utóbbi pedig harmoniumon. *Kolb Mariska* egy költemény szavallatával ügyeskedett. Majd ismét az énekkar szép magyar dalok előadásával tette változatossá és élvezetessé a műsort. *Emmerth Mariska* és *Saegfü Katicza* német költeményt, *Tóth Mariska* pedig *Tárkányi* egyik hazafias versét adták elő. *Volarich Ida*, *Berzsenyi Margit*, *Lichtneckert Juliska* és *Bölöni Margit* *Leéb* Erzsike és *Mariska* tanítványai pompás összejátékában gyönyörködött ezután a közönség. *Walper Mariska* dallamos, érzelmes hangján elszavaltta végül „Az édes anya álma” című költeményt s utána végezetül fölesendült az énekkar gyönyörű befejező száma.

Az ünnepély ezzel véget ért.

Szabóris Jenő kanonok intézeti igazgató mondott aztán szép beszédet. Méltatta az intézet főnöknőjének és a fáradhatatlan nővérek érdemét és elismeréssel adózott a többi tanároknak is.

Azután a jutalmakat osztotta ki. *Krencs Ignác* kanonok 6 drb. aranyat, dr. *Lauschmann Gyula* 2 drb. aranyat ajánlottak fel az érdemes tanuló jutalmazására. Mint legméltóbbak a következők kapták:

Urbansek Ilona polg. IV. oszt. növendék, *Balász Anna* polg. III. oszt. növendék, *Zaics Irén* polg. II. oszt. növendék, *Sshäffer Irén* polg. I. oszt. növendék, *Mattess Anna* polg. II. oszt. növendék. *Bölöni Margit* polg. III. oszt. növendék, *Zambelli Malvin* polg. III. oszt. növendék *Volarich Ida* polg. IV. oszt. növendék.

Azután elbucszott a növendékektől, a kik hangos zokogásban törtek ki a szép beszéd hatására. Végül pedig a szülőkhöz szökött figyelmükbe ajánlva gyermekeiknek vallásos nevelését.

Ezzel az ünnepély véget ért s csak a délutáni zongora vizsga hozta össze még egyszer a növendékeket, a melyről a következő tudósítást közöljük:

A zongora vizsga.

Azon szép sikerek mellett, melyeket a szatm. irgalmas nővérek vezetése alatt álló intézet a a napokban felmutatott, méltó befejezésül sorakozik a belnövendékek f. hó 27-én délután lefolyó zongora vizsgálata.

Avjedszky A. tanítványa 2 számban, *Leéb* Erzsike és *Mariska* tanítványai 14 számban mutatták be ügyességüket. Dicséretesen említendők: *Volarich Irma*, *Wenczel Vilma*, *Miklovich Erzsike*, *Hennel Mária* „Rondoletto” című darabját nem csak biztosan, de érzéssel is játszotta. *Kaltenecker Ilona* tiszta játéka és szép billentyű verésével tűnt ki. Haladottságra valót *Berzsenyi Mariska* játéka. Mint leggyakoroltabb pedig *Volarich Ida* kötötte le a figyelmet.

Námesy Mariska tanítványai 11 pontban szerepeltek. Köztük *Husaár Jolán* tehetségesnek bizonyult és előadásában határozottsága tűnik ki. Dicséretére válik mesterének *Kerbolt Anna* is. *Zaics Irén* pedig *Mozart C dur* sonatájából „Allegro és Andante”-t, ezt a classicus művet, szép felfogással adta elő. *Grundböck Gizella*, kinek szép dallamos előadás jellemzi játékát, zárta be a tanítványok sorozatát. Elismerés a mestereknek!

Az igazi befejezést pedig már igazán nem nézhetjük megindulás nélkül. Azok, kik előbb vidám hangokat csaltak ki a zongorából, most maguk is élő muzsikákká lettek. Versenyt sirtak a főtorgalmas felhőkkel. „Az óra im lejárt, megyünk. Ha iskolából indulunk, vár bennünket otthonunk. Jó emléket vihettünk s ez a mi örömünk. Táncsolunk vigadunk...” ezt énekeltek délelőtt még s délután az ég már beborult. A válás fájdalma zokogásban tört utat magának. „Táncsolunk, vigadunk...” Szegény gyermekek! bár ne kellene csalódnotok! Jó emléket vihettük, (bár öríznetek is meg mindenkori! s ez a mi örömünk. Haza, haza!” Bár egykor mind oda a legjobb hazába, melyre oly céltudatosan nevelték titeket. „A jó emléket” vizitek és a fáradtság jutalma képen nekik mit hagyatok? Erre ők mondhatnák: „Fáradtságunk jutalma lesz szívünknek nyugalma!”

HIREK.

— Papszentelés. Dr. *Steiner Fülöp* megyés püspök az egyházi rend szentségét jul. 3-tól 6-ig bezárólag a következő teológusoknak adja föl a papnövelde templomban: *Angely István*, *Knittelhoffer István*, *Sumlicz György*, *Vencz Antal* negyedéves és *Robl János* másodéves növendékek. Jul. 4-én a subdiaconatust *Angely István*, *Csucs István*, *Knittelhoffer István*, *Lakatos Frigyes*, *Michalecz Ferencz*, *Sumlicz György*, *Vencz Antal* végzett növendékeknek, jul. 5-én ugyanezeknek a diaconatust, jul. 6-án

pedig *Sumlicz György* kivételével ugyanezeknek a praesbiteratust.

— *László napja* az ágyai erdőben. A szerencsétlen véget ért *László* kir. herceg emlékére az ágyai erdőben emelt kápolnában a mult hétfőn, *László* napján ünnepi misét mondtak, a melyen résztvett *József* kir. herceg, *Libits* és *Ormos* királyi tanácsosok, *Fábián* főispán, *Szatmáry* alispán és *Kokas* jószágigazgató. A kir. herceg az oltárkép előtt térdelve sokáig buzgó imádkozott.

— *József főherceg* és a fotografusok. *József* főherceg délvidéki utjáról a következő jellemző apróságokat írják: Egy pancsovai fényképész értesülvén ő fensége jó szívérel, elhatározta, hogy próbára teszi. Kérvényt intézett ő fenségéhez, melyben elmondja, hogy most nyitott üzletet, melyre bizony ráférne egy-két előkelő megrendelő, például *József* főherceg. Arra kéri tehát ő fenségét, kegyeskedjék elfáradni az ő műtermébe és magát ott levétetni. Ezért a kérvényért a fényképész megmosolyogta mindenki. Csak egy ember vette komolyan, a ki legtöbbet számított, a főherceg maga. Elment bizony a fényképészhez s oda állt a gépe elé. Ugyancsak *Pancsován* két urbölgy K. nővérek azon fáradoztak, hogy amatőr géppükkel megörökítsék a népszerű főherceget. A főherceg észrevevén a hölgyek fáradozását, odalépett, megkérdezvén, vajjon sikerültek-e a fényképek?

— Bizony aligha fenség, felelte az egyik kisasszony, rossz volt a világítás.

Mire a főherceg mindnyájuk meglepetésére barátságosan így biztatta a bájos műkedvelőket:

— Nos hát akkor majd jobban állok. Tesék most levenni.

Csak hogy a kisasszonyok ekkor pirulva bevallották, hogy már nincs lemezük. A főherceg maga mondta el nevetve e kedves kis kalandot.

— Egyházmegyei hír. *Horváth* Honor szt. Ferencz-rendű áldozár ideiglenes alkalmazásban tökölei s. lelkésznek kiküldetett.

— Az Oltáregyesület rendes havi szt. miséje a jövő vasárnap, július 3-án délelőtt 10 órakor a szemináriumi templomban fog a Mindenhatóknak bemutattni.

A keresk. akadémiai ifjuság mulatsága. Banalitás volna részünkről egyszerűen csak azt állítani, hogy ez a mulatság, szépen sikerült. Ez a kifejezés nem elég ide. Elragadóan kedves volt minden részletében, egész lefolyásában, a minő csak egy diák jumiális lehet. Csintalan, nevető szemű kis leányok, vagy ha jobban tetszik: nagy békák adták hozzá a báj, az üdeséget; gondjaiktól szabadult fürge ifjak a virágos jókedvet; *Docsi Jancsi* a muzsikát, hát ugyan hogy ne lett volna kedves ez az átvigadott éj-zaka! Csupa tűz, csupa nóta, csupa fiatal! Törvényszéki aljegyzőknél komolyabb legény nem volt ott talán egy se, s a ki volt is, csak a mamák közül nézte a vigadókat, a kiknek szinte sürgőzött az arcuk a gyönyörűségtől. Szép is volt az a látvány és sok ábrándos kis leánynak, kezdő gavallérnak bizonyára felejthetetlen emlékeztető... Nyiló, édes tavaszi kép a csillogos, fuvallattalan nyári éjszakában: egy földre szállott s itt részekre rozslott de azért minden részében összesimuló rozsaszínű felhőnek lengő hullámzása. Azok a tánczok, az a felcsendülő ezüstös kacagás, az a csapongó aranyos jókedv! Hiába! nem találhatni ennek méltó mását sehol, hacsak nem az egy másik diák mulatságon.

A jelenlevő hölgyek közül a következők neveit sikerült följegyezni:

Asszonyok: Balogh Lukácáné, Deutsch Ignácáné, Fajdi Miksáné, Fuchs Benóné, Gulner Pálné, Grünfeld Pálné, Grünfeld Gézáné (Moór), Heider Józsefné, öz. Heilmann Ödöné, Huszár Adolfné, Imrich Viktorné, Klimesek Józsefné, Kóvári Edéné, Kovács Imréné, László Istvánné, László Gyuláné, Löwy Józsefné, Löwinger Móráné, Lengyel Dávidné, Márkva Józsefné, Münser Antalné, Rónai Károlyné, Rauschnitzer Móráné, Rimmel Frigyesné, Schwarcs Miksáné, Schwarcs Adolfné, Schwarcs Dezsóné, Taubler Béláné, Weiss Vilmosné, Wertheim Árminné, Zsigray Józsefné stb. stb.

Leányok: Balogh Amália, Deutsch Margit és Miczike, Devecseri Ilona, Feldmann Boriska, Fortwinkler Erzsike, Fuchs Erzsike, Gulner Irén, Gaszner Erzsike, Heilmann Ilonka, Imrich Edith, Kemény Luiza, Kovács Etelka, Kóvári Erzsike, Kaiter Janka (Lepsény), Lengyel nővérek, Luria Janka, Lusztig nővérek, Löwy Elsa, Löwy Jolán, Löwinger Gizike, Leichter Irén, László Elvira, Márkva Juliska, Megyasay Ida, Politzer Erzsike, (Budapest), Reitinger Gizella, Rédi Ida, Rónay Mártha, Rauschnitzer Mariska, Schwartz Rózsika, Schlammadinger nővérek, Weiss Róza, Weiss Kornélia, Wertheim Juliska, Weiner Emmike, Zsigray Gizella stb. stb.

Még hozzátéhetjük, hogy az első négyest mintegy 60 pár táncozta s a kintünö multság csak napkeltével ért véget. — A multság különben a segítő egyesületnek is szép jövedelmet hozott. A táncmultság tiszta jövedelme 120 frt, a melyhez felülfizetéseikkel hozzájárultak: 4 frtot adott: Wertheim Ármán; 3-3 frtot Ausch Pál, Deutsch Ignác, Grünfeld Pál és Illés Károly; 2 frtot dr. Szabady József; 1-1 frtot dr. Huszár Adolf, Pap Géza, Deutsch Aladár, N. N., Kovács Imre és Grünfeld Géza; 50-50 krt Devecsery Mihály, Huszár József, Löwinger Mór és N. N. A segítő-egyesület az adakozóknak szives adományukért hálás köszönetét fejezi ki. Megemlítjük még, hogy a multság rendezését Kunos Gyula tanár vállalta volt magára, a ki nagy buzgósággal és elismerésre méltó hozzájárulással teljesítette feladatát.

— **Talált óra.** Egy iskolású a minap egy zseobrát talált. Igazolt tulajdonosa átveheti Almássy Ferenc tanítónál.

— **Gyújtó villám.** Rettenetes zivatar vount át tegnap délelőtt a város fölött; pár nap alatt már harmadizban. Az ég elsötétült, villám villámot ért s félelmetes menydörgés közepette záporral vegyes jégeső hullott, hogy tönkre tegye még azt a keveset, a mit az első és második veszedelem épségben hagyott. Ha volt, ha nem valakinek félteni valója, önkénytelenül is imádságra kulsolt kézzel reszketve tekintett föl a vészterhes felhőkre, melyek meghozták a tavasszal reménylett bőséges termés teljes puszulását. A zivatar neszébe egyszer csak vészharang kongása vegyült s mindenki sietett a rácváros felé, a honnan a tüzet jelezték. Kovács József tímármester műhely épületébe csapott a villám s egyben lángba borította az egész tetőzetet. A tobak-utca csakhamar megtelt néppel ugyannyira, hogy a tüzoltók a kivényelt katonasággal együtt alig tudtak helyet szorítani a fecskendőknek és lajtos kocsiknak. A meggyulladt épület legett ugyan, de a lakóházat nagy erőfeszítés után sikerült megmenteni. Itt ennél a tűznél még a szokott-nális jobban kitűnt az oltás rendszertelenséges a figyelem teljes hiánya. Rengeteg lármával teremtették elő a vizet, a mi szerencsére bőven volt s csak akkor vették észre, hogy a csatorna az épület mögött van, midőn már csupán

a gerendák locsolására kellett. Majdnem összeveszték azon is, hogy lebontás-e a háznak egy közbeeső zsindelyes részét, a mire ugyan semmi szükség nem volt; míg végre mégis megkímélték. A hány száz, ányiféle kiabálás hangzott, jó hogy nem ugyanannyi különböző nyelven, de azért így is csinos zürzavar volt ottan, pedig mennyi szép erőt és jóakaratu buzgóságot pazarolnak el így hiába! Csakis ilyen tejetlenség mellett történhetett meg az az elmaradhatatlan, de ezuttal nagyobbabszámú baleset is, a mi kevésbe mult, hogy egy pár embernek nem az életébe került. Ugy esett pedig a baj, hogy mikor már az oltással csaknem készen voltak öt tüzoltó a falak között foglalatokodott s a kémény reájuk zuhant. Nagy szödséggel kivonszolták őket a törmelék alul és szinte csodálkoztak rajta, hogy még életben vannak. Legsúlyosabban sebesült köztük Issó János ö. t. a kinek feje és oldala beuzódott, Szaller Ferenc lábán sérült meg, Nikolsburger Sándor osztályparancsnokot félholtra nyomta a rászakadt törmelék, Zemansek Mihály és Varga László pedig könnyebb sérülést szenvedtek. Egyéb baj — ugy mondják — nem történt!

— **Cyászrovát.** Öz. Eisenbarth Ferenczné szül. Schnetzer Anna a maga, valamint gyermekei Ferike és Anuska, úgy az összes rokonság nevében fájdalomtól megtört szívvel jelenti a forrón szeretett és felejthetetlen férj, apa, testvér és rokonnak Eisenbarth Ferencnek f. hó 29-ikén d. e. 11 órakor, hosszas szenvedés és a halotti szentségek átátos felvétele után életének 43-ik, boldog házasságának 15-ik évében történt gyászos elhunytát. A megboldogult drága tetemei július hó 1-én pénteken délután 6 órakor fognak a róm. kath. szertartás szerint a „Szt-Háromság“-ról nevezett hosszutelemtői sírkert kápolnájában beszenteltetni és a családi sírban örök nyugalomra tétetni. Az engesztelő szent mise áldozat pedig július hó 1-én d. e. 10 órakor fog a székesfehérvári az Urnak bemutatni. Székesfehérvár, 1898. június 29-én. Áldás és béke lengjen porai felett! A tyja: id. Eisenbarth Agoston, apósa: Schnetzer Nándor, anyósa: Schnetzer Nándorné szül. Linderman Anna, testvérei: Flits Miklós szül. Eisenbarth József, dr. Eisenbarth Károly, ifj. Eisenbarth Agoston, sógorai: dr. Eisenbarth Károlyné szül. Hübler Mariska, dr. Szabady Józsefné szül. Schnetzer Ármán, ifj. Eisenbarth Agostonné szül. Hansner Irén, sógorai: id. Flits Miklós, dr. Szabady József, ifj. Schnetzer Nándor, Schnetzer Ignác.

— **A beszédfigyatekosok vizsgálója.** Folyó hó 26-án délelőtt 8 órakor tartatott meg a dadogók és hebegők vizsgálata. A tanhatóságot Alaghy Dezső iskolaszéki elnök és Göbel János György igazgató képviselték. A gyermekek tiszta kiejtése, szabatos felelete és mind-egyiknek hiba nélkül előadott szavalata elég bizonyosságot tett arról, hogy beszédük gyógyítására a tanfolyam tartama alatt nagy gondot fordított Almássy Ferenc olaj-utcai iskolai tanító a tanfolyam vezetője. A következő tanév kezdetére melegen ajánljuk az érdekeltek figyelmébe ezt a nagyfontosságú humánus intézményt.

— **Multság.** A székesfehérvári iparos ifjuság önképző köre f. é. július hó 3-án a Glats-féle kerthelyiségben (budai ut. 2.) zártkörű nyári multságot rendez. Belépti-díj: személyjegy 50 kr., családjegy 80 kr. Kellemtelen idő esetén a multság a teremben tartatik meg.

— **Elgázolta a vonat.** Már t. i. a lovat. Hogy nagyobb szerencsétlenség nem történt, azt egyenesen az őrző angyaluknak köszönhetik Csurgai Horváth Mihályné meg Mayer Ferencné székesfehérvári lakosok. E hó 27-én délután kocsin indultak kifelé a városból s ugyanegy időben érkeztek az első vasuti átjáróhoz a pályaudvartól 2 óra 50 perczkor kiinduló sárbogárdi vonattal. Ott ugyan valami sorompónak kellene lenni, de nincs és csak így történhetett,

hogy mivel a kocsin ülő asszonyok a magas töltés miatt nem vették észre a vonatot, a ló neki ment s a mozdony kerékei egy pillanat alatt agyongázolták a szegény állatot. A kocsi pedig az erős lökés az útra visszavetette, úgy hogy fölborult s a benne ülő két asszony erős zúzódásokat szenvedett. A törvényszék a vizsgálatot megindította.

— **Köszönetnyilvánítás.** A tóvárosi iskolánál a jöviseletti és kitünő elemenetelt tanúsított tanulók jutalmazására Flögl Karolin 1 frt, Peck Róza 1 frt, Peck Mária 56 krt adományoztak. A tóvárosi iskola tanítótestülete a nemes szívű úrnoknak ez uton is hálás köszönetét fejezi ki.

— **A szekunda.** Mintha már hallottunk volna olyan esetekről, mikor a diák rosz bizonyítványt kapván az iskolában, habozás nélkül eldobja magát az életet, hogy ki ne nevéssék vagy meg ne szídják odahaza. Annyi bizonyos, hogy Tausz Viktor már nem az az első azok közül, akik az életet nem becsülik többre egy rosz kalkulussal. A kereskedelmi akadémia hallgatója volt s a mostan lefolyt évszáz vizsgákon a francia nyelvől megbukott. Természetesen ez olyan hiba volt, a mit csak egy golyó tehetett jóvá, mert mint ismétlő, javító vizsgálatra nem számíthatott, s az a fatális szekunda egyszersmind tanulmányainak befejeztét is jelentette. Levelet írt tehát nagybátyjához, Zárjeczky Viktor fokszabadii plebánoshoz a ki az utóbbi időkben maga gondoskodott taníttatása költségeiről, mert az árvaszék, a hol öröksége kezelte, nem nem akart részére több pénzt kiutalni — azután halálra készült. Homlokára irányozta a revolver csövét és megnyomta a ravaszt. A gonosz fegyver elég nagyot durrant ugyan, de az elkeseredett ifju csodálatosképpen még is életben maradt. A lövés neszére befutottak a házbeliek s ott találák Tauszt az ágyának támaszkodva, kezében a revolverrel, a mint ebben a pózban várta a halált. Lehet, hogy azt hitte már szegény, hogy Belzebub peczérei jönnek a lelkéért, azért ellenállás nélkül engedte elvenni a kihűlt revolvort. Csakhamar megérkezett a főkapitány is megfélelő segédlettel s az indiszkrét urak megállapították, hogy a golyó csak a francziával kibékülni nem tudó homlokot surlotta s a kemény csontlő lepattanva a falra, onnan pedig a földre esett; így hát a megtört ifju még csak egy pillantást sem vethetett a tulvilág csodálatos mysteriumaiba. Így végződött Tausz Viktornak első föltünő szereplése.

— **Pályázat postagyakornok-jelöltségre.** A m. kir. posta-, távirada- és távbeszélőnél betöltendő 108 gyakornok-jelölti állásra pályázatot hirdet a kereskedelmi miniszter. Ezen állásokra az 1833. évi l. t. cz. 14. §-a alapján mindazok pályázhatnak, a kik középiskolát vagy ezzel egyenrangú más tanintézetet érettségi vizsgával sikeresen végeztek, 18-ik életévüket betöltötték és magyar állampolgárok. Ezen feltételeken kívül a pályázók községi erkölcsi bizonyítvánnyal feddhetetlen előéletüket, közhatalósági orvosi bizonyítvánnyal pedig ép és egészséges, a posta- és táviradatszolgáltatásra testi- leg is alkalmas voltukat tartoznak igazolni. A pályázat alá bocsátott állásokat a kerületi posta- és táviradagazgatóságok fogják betölteni, számszerint minden igazgatóság tizenkettőt. A sajtóközleg írt és születési orvosi, erkölcsi és iskolai bizonyítványokkal felszerelt kérvények a már közszolgálatban állók által előljáróságuk, a közszolgálatban nem levők által pedig az illető szolgabíró vagy polgármester útján f. évi július hó 31-ig, a szerint a hol a pályázók alkalmaztatást óhajtanak nyerni: a budapesti, kassai, kolozsvári, nagyvárad, pozsonyi, pécsi, soproni, temesvári vagy zágrábi posta- és táviradagazgatósághoz nyújtandók be s a mennyiben az említett határidőig elég pályázó nem jelentkezik, később érkező folyamodványok is el-

fogadtak. A pályázók közül kiválasztottak az illető posta- és táviratigazgatóság felhívására az igazgatóság vezetőjénél személyesen jelentkezni tartoznak, a ki aztán felfogadásuk iránt végleg határoz. A felfogadott posta- és táviratigazgatónak jelölték eskü helyét ezt pótló fogadalmat tesznek és 1 frt napidíjban részesülnek.

— **Lopás.** Jándor Zsigmond színházi házmestert e hó 28-án reggel 8 óra tájban, míg lakószobájában reggelizett, valami ismeretlen gézengúz erősen megszomorította. Az a bizonyos „ismeretlen” ugyanis behatolt a mellékszobába s ott a nyitott szekrényből egy arany óraláncot és több gyűrűt 100 frtot meghaladó értékben ellopott. A nyomozást megindították.

— **Öngyilkosság.** Herman József pátkai lakos még a tavasszal elszegődött aratónak a besenyői pusztára és e hó 26-án kellett volna elindulnia, hogy másnap munkába álljon. Azonban Hermann, mivel az utóbbi időben gyakran betegeskedett, gyöngének érezte magát ahhoz és mást gondolt magában. Korra hajnalban fölkel, kiment az istállóba, ott a gerendákon keresztbe fektetett két gereblyét és egy ostor-kötéllel ráakasztotta magát. Ott találta meg később felesége, kinek sikoltozására csakhamar összeverődtek a szomszédok, de bizony Herman Józsefnek csak a hulláját szedhették le a gereblye nyelekről.

— **Ejjeli látogatók.** A Berger Nándor által használt Zichy-ligeti kioszkba e hó 23. és 24-ike közti éjszakán ismeretlen tettesek a hátulso ajtón behatoltak s az ott talált értékesebb holmikat érintetlenül hagyták, mintegy 5-6 forint értékű élelmiszert cipeltek el. Egy ott talált kessel a pénzeszközök is fölfeszítették, de szomorúan kellett konstatálniok, hogy abban egy fittying sincsen. A károsult három pék-inasra gyanakszik, a kik a kioszk körül szoktak diálkodni.

— **Késelő suhancz.** Imre József és ifj. Imre János füléi legények már régebb idő óta haragosai a szintén odavalló Bogyós Ferencznek. E hó 26-án este Bogyós éppen a kocsmából ballagott hazafelé, midőn a két Imre fia hátulról megtámadta és midőn védekezni akart, Imre József a biciklijával több helyen veszedelmes megsebesítette. A garáda legényt följelentették a székesfejvári törvényszéknél.

— **Egy ló balesete.** A helyben állomásozó dzsidas ezred utász szakasza, ma délelőtt 9 óra tájban Millekics Felix lovag főhadnagy vezetése alatt a gyakorlótérrel jött hazafelé a csikvári országúton. Valamivel mögöttük, ugyanez irányban hajtattott Rajkó Mihály *fatubaitványi* földműves, ki midőn a katonákat elérte, sebes hirtelenében nem tudott félreugorni s a kocsi-rud nagy erővel beleforodott a czombjába. A szerencsétlenül járt paripát beszállították a kaszárnyába, a hol megállapították, hogy a seb 27 cm. mély s így kétséges, hogy életben marad-e. A főhadnagy 1000 frt kártérítés iránt pört indít Rajkó Mihály ellen a székesfejvári járásbírósnál.

— **Veszedelmes embert tartóztattak** le a csendőrök e hó 27-én este Velence küszög-

ben, Kulcsár Imre kislódi illetőségű csavargó személyében. Ez a gyanus egyéniség koldult a faluban s mivel több helyről kutasították, azzal fenyegetőzött, hogy fölguyítja az egész falut. Mivel ezen rosszakaratu kijelentését többen is hallották és félték, hogy beváltja a szavát elfogták ő kelmét és átadták a székesfejvári kir. ügyésznek.

A közönség köréből.*

Mélyen tisztelt Szerkesztő úr!

Ismerve igazságszeretetét, melylyel a hasznosat és jót mindig elősegíteni igyekszik, egy kérelemmel bátorkodunk Önhez fordulni, mely ugyan semminemű fontossággal nem bír, mindazonáltal azon véleményben vagyunk, hogy szives közbenjárása által sokaknak kívánságát segítené el.

Kérelmünk ugyanis oda irányul, hogy sziveskedne a helybeli vadászati viszonyokat a közönség előtt feltárni s néhány jó tanácssal szolgálni, melyek ha hírlap útján hozzatnak a nyilvánosságra, bizonyára figyelembe fognak vétetni.

Egy alaposan átgondolt és tárgyalt tanácsot a helybeli vadászterület bérlője Pásztor Sándor gyógyszerész úr sem fog visszautasítani, különösen a miénket, mely semminemű költséggel nem jár s ha célját éri, ugy ezen nemes sport üzésére kiadott nagy áldozatainkért viszont kielégítést is nyerhetnénk.

Sohol sem láttunk még annyi megszorítást a vadászat terén, mint helyben, igaz hogy szükséges ilyenre is gondolni, hanem lehetne erre egy más módot kitalálni akként, hogy e mellett a vadász kielégíthesse szenvedélyét s nem úgy mint itt látjuk, hogy mindent akkor kezdhetünk csak meg, amidőn a java időnye elmúlt s amikor más helyeken csak elvétve láthatni vadászt a mezőn.

A vizi vadakon kezdődik meg a vadászati időny, ezeket minden más helyen július hó 1-én kezdik meg vadászni, csak nálunk tolták el annak határidejét 26 nappal, és miért? Erre választ adni egyikiünk sem tud; itt csak vad-rézcékkal és szárcsákkal találkozunk ez utóbbiak pedig a vadászra kártékonyak is, mert a csendet és nyugalmat szerető rézcéket lármájukkal elkergetik, tehát pusztítandók volnának, a vadréce pedig vándor madár, mely évente tavasszal jön s telepszik le a pázás ideje alatt kis tavakon s addig nem távozik el, míg kicsinyei szintén szárnyra nem keltek, azután pedig elhuz más tavakra, a honnan viszont ujak jönnek hozzánk.

Július hó elején már a fiatalok is elég erősek s ha nem is buznak, de minden esetre az első lövés eldördülése után egy a nádba húzódnak, hogy azokat a vadász el nem érheti, szóval fölülséges ezen 26 napi halasztás, mert nincs czélja és a vadrécék mindaddig kiirthatók nem lesznek, míg a környéken levő nagyobb tavak és mocsarak létezni fognak.

Augusztus elseje helyett 15-ike van megengedve a fűrj és fogoly vadászat, de szeptember hó 15-ig csak a csikvári és a moóri országot

* E rovathatn közlöttekért teletlőséget nem vállal a szerkesztőség.

közötti területen, hol ennek következtében — miután ez évről-évre ismeretlődik — néhány fűrjön kívül alig tartózkodik vad; területünk egy harmadrésze tehát hol réz.

Amint a foglyokkal ugy vagyunk a nyulakkal is mert ezeket pláne csak egy hónappal később kezdhetjük meg vadászni, mint azt a törvény megengedi. Ösmerve a helybeli viszonyokat ezt czélszerűnek tartjuk valamint azon rendszert is, hogy egy vadásznak egy napon két nyulnál többet löni nem szabad.

Véleményünk szerint a vad kimelését akként kellene rendezni, hogy a fűrj és fogoly vadászat augusztus hó 1-én kezdődjék meg, a nyulaké pedig — nem mint eddig szeptember 15-én, hanem egyrésze a területnek minden évben váltakozva mondassék ki tilosnak, hogy ott a vadak szaporodhassanak s így a vadak is jobban szaporodnának s viszont a vadász is ki volna elgítve, de sőt még évente egy-kétszer a tilos rész kivételével körvadászatot is lehetne rendezni.

Czélszerű volna továbbá hogy a vadászok időnként a bérlő által tanácskozással hivassanak össze amidőn is egy már felmerülő kérdés tárgyalható és elintézhető lenne, nem úgy mint az még jelenleg is divó hogy a bérlő határoz s az albérlők — kik tulajdonképpen a tényezők, e feletti elégtelenségükből kifolyó ag a szabályokat figyelmen kívül hagyva tetszésük szerint pusztítják a vadállományt.

Végül ha olyan tanácskozások (gyűlések) előfordulnának, bizonyára gondolna egy vagy más vadász arra is, hogy a tilalom időszakában a vadászok olykor összegyűlőnek kiirtani a kártékony és ragadozó állatokat, mely utóbbiak közül a rókák Székesfehérvár területén különösen elszaporodtak s így évente néhány száz foglyot és nyulat lehetne megmenteni azon időre a midőn azok a puska csőve elé kerülhetnek.

Kérjük a szerkesztő urat ezen bár hosszadalmas kérelmünket becses pártfogásába venni. Maradtunk kiváló tisztelettel

több székesfejvári vadász.

UJ! UJ!

Megérkezett a hirneves majom és kutya **SHINHÁZ.**

80 négy lábú művész kutya, majom, malacz, kecske stb. tartja naponta előadását a vásártéri külön épített színházban.

Megnyitó előadás **szombaton július 2-án.**

este 8 1/2 órakor.

Bővebbet a falragaszokon.

STEININGER SÁNDOR divat-, vászon- és szőnyeg-üzletében

Székesfejvár, (Pollák czipésszel szemben)

a tavaszi időnyre a legdivatosabb női szövetek, női és gyermek felöltők megérkeztek és azok meglepő olcsó árákért adnak el.

Vászonneműekben szintén nagy választék.

1 vég vas vászon 30 rófós kitűnő minőség ezeltől	7 frt 50 kr	most 4 frt — kr.
1 " kanavász 30 " " " " " "	7 frt 50 kr	most 3 frt 80 kr.
1 " Rumburgi 50 " " " " " "	25 frt — kr	most 8 frt 50 kr.

Kérem a tisztelt közönség szives pártfogását, az elismert szolid és jutányos kiszolgálásról már előre is biztosíthatom.

Tisztelettel

STEININGER SÁNDOR.